

jet det rettest at foreskrive, at den paagældende kongelige Anordning udtrykkelig skal angive vedkommende fremmede Stater, i hvilke Indgivelse af en Ansøgning om Patent skal kunne have til Følge, at der ved erhverves en særlig Fortrinsret her i Landet. En saadan udtrykkelig Angivelse indeholdes ogsaa i Anordning af 28de September 1894, og det maa formentlig antages, at det ikke ved Mangelen af en tilsvarende Regel i den nugældende Bestemmelse har været tilfiet, at den særlige Fortrinsret skulde kunne udstrækkes til Ansøgere i enhver fremmed Stat, idet man sikkert kun har haft de Stater for Dje, der have sluttet sig til den internationale Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, eller de uden for denne Union staaende Stater, med hvilke Danmark har afsluttet særlig Konvention. — I den nugældende § 28 fastsættes derhos ikke udtrykkelig, fra hvilken Dag Prioritetsfristen skal regnes, naar en Ansøger forinden den danske Ansøgnings Indlevering har ind-

givet Ansøgning om Patent paa samme Opfindelse i flere fremmede Stater. Det er anset rettest herom udtrykkelig at fastsætte, at en Ansøger kun kan kræve Prioriteten regnet fra Indleveringsdagen for den første af de paagældende fremmede Ansøgninger. Dette synes bedst stemmende med Bestemmelsens Djemed, der er at give Ansøgere en vis bestemt begrænset Frist til, efter at de have indleveret deres første Ansøgning om Patent, at overveje, om de bør søge Patent ogsaa andetsteds. Hvis man derimod gav Ansøgerne Ret til selv at bestemme fra hvilken Ansøgnings Indleveringsdag, de ønskede Prioriteten regnet, vilde de eventuelt kunne forlænge denne Frist ikke ubetydeligt og derud i ubestemt Omfang forsøge den Usikkerhed i Retsholdene, som Indrømmelsen af en saadan Prioritetsfrist altid til en vis Grad vil medføre. Den i Forslag bragte Bestemmelse stemmer ogsaa med den Forstaaelse af Konventionens 4de Artikel, som er den almindelige inden for Unionens Stater.